

بانگ رسای مردم ایران
در آذر 1336 برخاست

درود انقلابی

بر هیات تحریریه رادیو پیک ایران

در تاریخ مبارزات انقلابی ایران، جایگاه رادیو "پیک ایران" تاکنون جایگاهی بی بدیل بوده است. این رادیو 4 سال پس از کودتای 28 مرداد، بعنوان بانگ بلند مردم ایران علیه اختناق و کودتا و به ابتکار حزب توده ایران راه اندازی شد و اگر نبود، جفا و معامله اقتصادی بزرگ دولت وقت بلغارستان با دربار کودتا در سال های آغازین دهه 1350، ای بسا سرنوشت انقلاب ایران را همین رادیو به گونه ای بمراتب مترقی تر از آنچه شد رقم می زد. اکثر کادرهای هیات تحریریه همین رادیو، که پس از کودتای 28 مرداد بعنوان کادرهای حزبی تن به مهاجرت داده بودند، با انقلاب بهمن 57 بعنوان رهبران حزب توده ایران به میهن بازگشتند. در سال های پس از کودتا، هیچ رادیو و بانگی نتوانست نقش و تاثیر رادیو پیک ایران را در مقابله با نظام کودتائی- سلطنتی داشته باشد. نه ملیون و نه کنفدراسیونی های سوپرچپ و نه آنها که بعنوان چریک شهری جان خود را در داخل کشور به باد دادند نتوانستند اهمیت حضور و وجود این رادیو را آنچنان درک کنند که دربار کودتا و شخص شاه خطر آن را درک کرده بود. چنان درک کرده بود که با بزرگترین امتیازهای اقتصادی، سرانجام دولت وقت بلغارستان را قانع ساخت تا بانگ آن را خاموش کند؛ و در سال 1355 چنین شد!

بسیاری از گردانندگان، نویسندگان و هدایت کنندگان این رادیو که پس از انقلاب 57 به ایران بازگشته بودند در دو یورش پیاپی اواخر سال 1361 (بهمن) و اوائل سال 1362 (اردیبهشت) سر از زندان جمهوری اسلامی در آوردند، که از آن میان، آنها که زیر شکنجه کشته نشده بودند در قتل عام سال 1367 به دار کشیده شدند. آرزویی که شاه در سر داشت و احمد جنتی در نماز جمعه تهران با وقاحت تمام گفت: شاه نتوانسته بود کار این حزب (حزب توده ایران) را تمام کند. ما کردیم!

این خونین ترین هدیه ای بود که خائنین به انقلاب بهمن 57 تقدیم انگلستان و امریکا کردند، به امید گرفتن سلاح جنگی و فتح قدس از طریق کربلا. (همان فاجعه ای که یکبار دیگر احمدی جنتی و احمدی نژاد و مصباح یزدی می خواهند تکرار کنند)

آن قدس را فتح نکردند بلکه در جاده خیانت به ملت و آرزوهای انقلابی آنها پای گذاشتند. رادیو پیک ایران (که هیچ سنخیتی با سایت "پیک ایران" ندارد و اساساً راه اندازی سایتی با محتوای ضد توده ای اما با وام گیری از نامی که برای اعتلای آن شریف ترین و آگاه ترین انقلابیون توده ای ایران جان خود را بر سر آن گذاشتند، اقدامی جوانمردانه نیست.) ابتدا در آذرماه 1336 در برلین شرقی و کار تمام وقت دو زنده یاد "منوچهر بهزادی" و "داوود نوروزی" راه اندازی شد. سپس با امکانات گسترده تری که دولت وقت بلغارستان و حزب کمونیست حاکم در این کشور در اختیار حزب توده ایران گذاشت، پیک ایران با عنون بانگ رسای مردم ایران از 1339 و از بلغارستان در دو بخش و با سه زبان فارسی، ترکی و کردی کار خود را گسترش داد و بخش اعظم این گسترش انقلابی با قرار گرفتن زنده یاد "جوانشیر" بر راس این رادیو امکان پذیر شد.

احسان طبری، فرج الله میزانی (جوانشیر)، حمید صفری، داوود نوروزی، منوچهر بهزادی، هوشنگ ناظمی (نیک آئین)، بهرام دانش، علی گلاویژ، رحیم نامور، حسن قزلچی، محمد

پورهرمزبان، ملکه محمدی، از جمله کادرهای ثابت و نوبتی آن بودند. برخی از آنها مانند رحیم نامور و داوود نوروزی از روزنامه نگاران مشهور دهه 1330 در ایران بودند. همین نام ها خود معرف وزن و اعتبار رادیو پیک ایران است. رادیویی که راه اندازی آن از افتخارات حزب توده ایران است و بستن و خاموش کردن صدای آن از اقدامات نابخشودنی حزب کمونیست و دولت وقت بلغارستان. به این مناسبت، عکس های بالای صفحه راه توده این شماره را، به مناسبت سالگرد تاسیس این رادیو در آذرماه 1336 عموماً به کادر تحریریه رادیو پیک ایران اختصاص داده ایم. درود بر همه آنها.